

Drentsche patrijshond

Raskompendium

av Diana Striegel, översättning och bearbetning Elisabeth Gilek
oktober 2018

Svenska Drentsche Patrijshondklubben

Denna presentation av rasen är framtagen i samarbete med den nederländska exteriördomaren Diana Striegel i samband med att hon gästade SDPK:s rasträff i Sälen 2015, där hon även dömde på årets utställning. Presentationen utgår från rasstandarderna och ger kompletterande information till denna, både i text och bild. Klubbens nederländska rådgivare Janny Offereins, som är ansvarig för den senaste revideringen av rasstandarderna, har kontrollerat och godkänt arbetet.

Presentationen var ursprungligen skriven på engelska och har nu reviderats och översatts till svenska, dels för att kunna användas på exteriördomarutbildningar, dels för att vi ju vänder oss till svensktalande läsare och intresserade. Texten har också uppdaterats till att gälla den nya rasstandarderna från 2016.

SDPK värnar om att hålla ihop rasen och månar om alla delar som täcks av standarderna – exteriört, mentalt och arbetsmässigt. Det är också viktigt att påminna om rasens historia och ursprung för att bevara det som gör en dreutsche patrijshond till vad den är. Populationen här i Norden växer stadigt och SDPK ser det som sin uppgift att sprida god och korrekt information om rasen. Där fyller denna presentation en viktig funktion och vi är mycket tacksamma för det arbete som Diana Striegel, men även Janny Offereins, har lagt ner för att hjälpa oss att öka kunskaperna om rasen dreutsche patrijshond.

Elisabeth Gilek, Ordf. SDPK
Oktober 2018

Vad skiljer den nya standarden, fastställd 2016, från den gamla ?

Den nya rasstandarderna är framför allt ett förtydligande av den tidigare, inte en förändrad standard. De största skillnaderna är:

- *En lista av fel, allvarliga fel och diskvalificerande fel.*
- *Avsnitt om viktiga måttförhållanden.*
- *Riktlinjer för hundens vikt.*
- *Att skimmel inte är tillåten specificeras att det gäller på hela kroppen.*
- *Huvudet ska vara svagt kilformat, till skillnad mot tidigare då nospartiet skulle vara kilformat.*
- *Under rubriken "Uppförande/Karaktär" har man lagt till att drentsche patrijshond initialt kan verka reserverad, men aldrig räddhågsen.*
- *Förtydligande av pälsstrukturen: Den ska inte vara lockig, utan mer rak päls med vattentålig underull. OBS. att formuleringen "På ryggens bakre del till svansroten skall pälsen helst vara vågig" finns där för att hunden då oftare har underull. På tassarna skall det finnas päls mellan tårna.*
- *Svansen skall bäras som en fortsättning på överlinjen, mot den tidigare formuleringen att svansen skall vara tämligen högt ansatt.*

Vad står om exteriören i RAS för drentsche patrijshond?

En omarbetad och reviderad RAS är framtagen av Svenska Drentsche Patrijshond Klubben 2015, och fastställd av SKK 2016. I den sägs följande angående exteriören:

I Nederländerna ses olika typer av drentsche patrijshond. Variationen beror i stor del på att man värnar om den genetiska bredden och jobbar långsiktigt mot rasstandarden.

Detaljer från rasens standard som kan vara värt att notera är:

- *Ögonfärgen skall helst vara bärnstensfärgad enligt rasstandarden, varken mörk eller ljus. Det är vanligt inom rasen med något ljusa ögon. Värt att känna till kan vara att ögonfärgen brukar mörkna successivt upp till 3,5 – 4 års ålder. Den bruna färgen i pälsen bör harmoniera med ögonens ton.*
- *Pälsens bruna färg kan vara i olika toner men orangefärgat eller brunsvart är inte önskvärt. Det vita kan ha mer eller mindre prickar, men heltäckande skimmel är inte tillåtet. Ej heller tricolor. Vita öron och vitt runt ögonen är diskvalificerande.*
- *Halsen skall enligt standarden vara kraftfull och medellång. Det är inte önskvärt med en lång hals som ser elegant ut men som saknar kraft. Hak- eller halspåsar är otypiskt.*

forts.

forts.

- *Pälsen är egentligen inte lång, men kan ge intryck av det eftersom det finns längre päls på vissa delar. Vårig päls har alltid underull som är att föredra, framför rak päls som inte alltid har underull.*
- *I Nederländerna ses såväl stora som små individer och allt däremellan. Rasstandarden säger att tikar ska ha mankhöjd 55-60 cm och hanar 58-63 cm.*

Mål och strategier

Mål är:

att komma så nära standarden som möjligt när det gäller det exteriöra, samtidigt som man behåller alla de övriga egenskaperna som kännetecknar en typisk drentsche patrijshond.

Strategier är:

att uppmuntra ägare att delta vid utställning med sin hund.

att ordna ringträning vid klubbens sammankomster.

att verka för att exteriördomare får information om rasen.

att verka för att uppfödare följer SDPKs avelsrekommendationer.

Rasens historia

För att kunna förstå rasstandarden måste vi veta något om rasens historia.

Vi alla, uppfödare och domare, har ett ansvar att bevara och förvalta rasen sådan som den var när den en gång erkändes.

Antagligen har ni alla hört uttrycket: Anpassad till sin funktion.

Rasens historia är gammal, hur gammal är det ingen som vet. Som Janny Offereins skriver på omslaget till sin bok: "De var bara där ..."

Och hundarna var bara där, de tycktes alltid ha varit det, i provinsen Drenthe i nordöstra Nederländerna.

- *En allround jakthund för bönder och medelklassen.*
- *Erkänd 1943*

En del människor tror att dreutsche patrijshond enbart var en bondens hund, men det är inte helt sant. De flesta ägare var jordägande bönder, men det fanns också många från medelklassen som hade en drent, oftast för att jaga med den.

Folk i Drenthe höll sig gärna för sig själva. Därför påverkades dreutsche patrijshond inte så mycket av andra raser. Man var nöjd med sina hundar och det fanns ingen anledning att förbättra dem. Det var också ett måttfullt folk. Det fanns inte mycket intresse för hundar med stamtavla, det viktigaste var att de var användbara och gick att jaga med.

Tack vare Baronessan Van Hardenbroek – Van Ammerstol, Dr. Quartero och Herr Van Heek blev dreutsche patrijshond till slut en officiellt erkänd ras i Nederländerna. Dessa tre personer var inte från provinsen Drenthe, men Quartero och Van Heek ägde var sin drent och deltog ofta på jakter i Drenthe. Deras intresse för rasen, kombinerat med en ökad patriotism i Nederländerna under andra världskriget, banade vägen för ett erkännande.

Dr Van Heek på jakt med sin dreutsche patrijshond

Innan Nederländerna blev ockuperat fanns det inte så mycket intresse för de inhemska raserna, men under kriget och ockupationen blev det plötsligt något att vara stolt över och värna om. Lite som en tyst opposition.

Särskilt baronessan var mycket patriotisk. Hon ville till exempel att dreutsche patrijshond skulle vara orange-färgade, likt de Kooikerhondjes som hon själv hade. Orange är som vi vet den nederländska kungafamiljens färg och även dess efternamn.

Mellan 1940-1945 erkändes, förutom dreutsche patrijshond, Schapendoes, Kooikerhondje, Wetterhoun och Stabijhoun som officiella raser i Nederländerna.

När rasstandarderna skulle skrivas, och det gjordes en mönstring av hundarna, valde domarna ut en hund så som varande den perfekta drenten och det var Nimrod, uppförd av herr Barelt Schuiling.

Grupp 7

FCI-nummer 224.

FCI-standard på engelska publicerad 2016-05-17

FCI-standard fastställd av FCI General Committee 2016-04-04

Översättning fastställd av SKKs arbetsgrupp för standardfrågor 2017-02-07

Standard för **DRENTSCHE PATRIJSHOND**

Ursprungsland/hemland :

Nederländerna.

Användningsområde:

Stående fågelhund

FCI-klassifikation:

Grupp 7, sektion 1.2. Med arbetsprov

Bakgrund/ändamål

Drentsche patrijshond utvecklades på 1500-talet ur en spanielliknande hundtyp som via Frankrike kom från Spanien. I Nederländerna kallades de för raphönshundar.

I landets östra del, speciellt i provinsen Drenthe, hölls dessa hundar renrasiga och blandades inte med främmande raser vilket man gjorde på andra håll.

År 1943 blev rasen officiellt erkänd av nederländska kennelklubben efter starka påtryckningar från baronessan van Hardenbroek samt herrarna van Heek Jr och Quartero.

Rasen är främst släkt med kleiner münsterländer och épagueul français. År 1948 bildades den nederländska rasklubben

Idag finns det två rasklubbar i Nederländerna. Vereniging de Drentsche Patrijshond (VDP), och sedan den 3 juni 2015, Drentsche Patrijshonden Club Nederland (DPHCN).

Helhetsintryck

Rasen skall vara proportionerlig och stram med torr muskulatur. Kroppsbyggnaden skall avspegla styrka och även förmåga att utveckla en för en fågelhund nödvändig snabbhet.

Huvudet skall vara svagt kilformat. Nospartiet skall vara något kortare än skallen. Det skall vara tämligen torrt och inte ha hängande läppar.

Pälsen skall inte vara särskilt lång på kroppen, men verkar lång på grund av de långa behängen på öronen, den något kraftigare pälsen på halsen och bröstet samt fransarna på fram- och bakbenen och den på svansen särskilt rikliga pälsen.

De viktigaste faktorerna vad gäller helhetsintrycket:

- Välproportionerad. Allt passar ihop, huvudet med kroppen, frampartiet med bakpartiet.
- Torr muskulatur betyder att det inte finns för mycket skinn och att hunden är musklad. För mycket skinn är inte effektivt. Hunden kan skada sig när den arbetar och hängande läppar kan vara i vägen när den apporterar.
- Hunden bör visa styrka men inte vara för grov och tung, så att den fortfarande kan utveckla snabbheten att göra sitt jobb.

- Det svagt kilformade huvudet.
- Att torra icke-hängande läppar nämns under helhetsintryck betyder att det är mycket viktigt.

Dessa hundar uppfyller rasstandarden väl. Bra proportioner och harmoniskt byggda.

Det här är en ganska bra representant för rasen. Men när vi tittar närmare kunde hans läppar vara torrare och hans hals är för lång. Det stör silhuetten och proportionerna blir fel.

Viktiga måttförhållanden

Kroppslängden, mätt från bröstbensknappen till sittbensknölen skall vara större än mankhöjen, vilket gör att rasen verkar aningen långsträckt.

Överarmen skall vara något kortare än skulderbladet.

Nospartiet skall vara något kortare än skallen.

Kroppslängden ska vara något längre än hundens höjd. Inte för mycket dock, då blir hunden för lång.

Den här hunden är lite för lång i kroppen

Den här hunden är lite för fyrkantig. Han kan även visa mer styrka och hans bröstkorg är inte tillräckligt djup. Den andra meningen under Helhetsintryck lyder: *Kroppsbyggnaden skall avspegla styrka och även en förmåga att utveckla en för en fågelhund nödvändig snabbhet.*

Uppförande / Karaktär

Drentsche patrijshond är idealisk för jakt i varierande terräng. Den jagar inom skotthåll och det är naturligt för rasen att hålla kontakt med jägaren.

Karaktäristiskt hos många hundar i rasen är svansens cirkulära rörelse vid sök, speciellt när hunden får vittring av vilt. När hunden närmar sig villebrådet fattar den ett fast stånd. Hunden väntar sedan på att jägaren skall komma nära och om det dröjer tittar hunden efter föraren.

Rasens anpassningsförmåga gör den användbar vid jakt på allt slags vilt såväl på fält som i vatten. Förutom att den är en god apportör så kan den också utföra eftersök. Dessa egenskaper är instinktiva och behöver därför föga träning.

Eftersom rasens temperament är milt skall man inte dressera den med tvång. Drentsche patrijshond kan initialt verka reserverad men aldrig räddhågsen.

Rasen är av naturen lojal och intelligent vilket, tillsammans med god uppfostran och träning, gör den till en värdefull jaktkamrat såväl som en högt uppskattad familjehund.

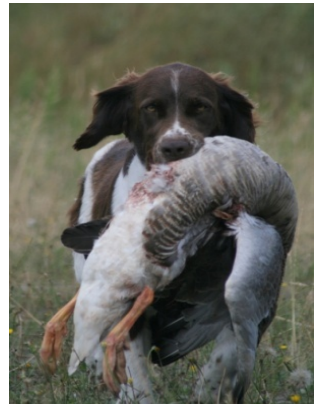
Beskrivningen av en dreutsche patrijshonds karaktär visar att jakten är mycket viktig.

Provinsen Drenthe bestod tidigare av små fält med varierande vegetation. Av den anledningen ville man ha hundar som höll sig nära och i kontakt med sin förare.

En drent står för fågel.

Dreutsche patrijshond är en allround jakthund. Den kan jaga fågel, hare, änder och även apportera in annat vilt. Och den gör det. Finner viltet, står för det, apporterar det, och när det är försvunnet, spårar upp det. Före och efter skottet.

Apporterar allt slags vilt.

Huvud

HUVUD:

Huvudet skall vara kilformat och måttligt långt, i proportion till helheten med en torr och jämn linje.

SKALLPARTI :

Skallpartiet skall vara tämligen brett och endast något rundat. Längs mittlinjen skall det finnas en knappt märkbar fåra som skall sträcka sig från det grunda stopet halvvägs upp till den måttligt utvecklade nackknölen. Ögonbrynsbågarna skall vara väl utvecklade och tydligt synliga.

Huvudet är mycket viktigt på en drentsche patrijshond. Det är hundens signum. Kroppen kan likna andra jakthundars, men det är huvudet som gör en drent till en drent.

Ett utmärkt huvud, tämligen brett och något rundat. Fåran kan vi inte se, men vi kan känna den.

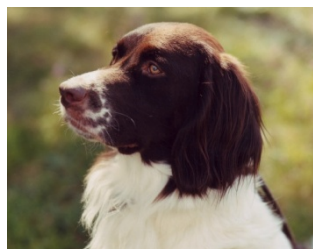
Här är skallpartiet för runt. Och öronen för långa. Det ena brukar ge det andra.

STOP:

Från sidan och framifrån sett skall skallen gradvis slutta mot nospartiet.

Stopets slutning bör vara måttligt och du ska kunna se och känna det framifrån.

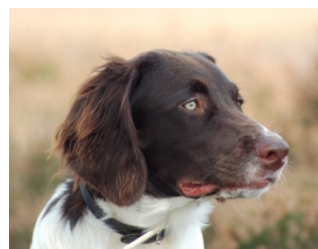
Ibland är ögonbrynsbågarna markanta vilket gör att hunden i profil ser ut att ha ett brantare stop än vad den egentligen har.

Bra stop

För brant stop

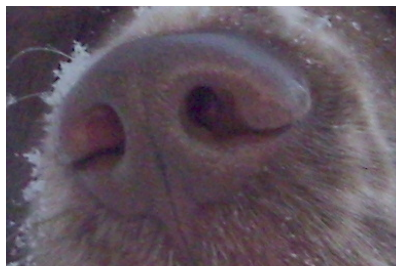

För litet stop

ANSIKTE

Nostryffel:

Nostryffeln skall vara väl utvecklad och till färgen brun. Näsborrharna skall vara mycket vida.

Nosparti:

Nospartiet skall vara kraftfullt och smalna av något mot nostippen. Det skall vara något kortare än skallen.

Det skall ha trubbig avslutning med torra, inte hängande, läppar.

Området under ögonen skall vara väl utfyllt. Nosryggen skall vara bred och plan.

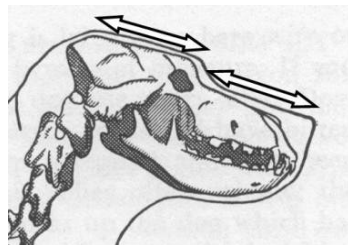
En svag kurva uppåt just bakom nostryffeln är tillåtet.

Det kilformade nospartiet. I den tidigare rasstandarden nämndes detta under helhetsintryck. I den nya standarden talas det inte bara om ett kilformat nosparti, utan om ett kilformat huvud. Det betyder att man har lagt ännu mer vikt vid denna form.

Ett fint kilformat nosparti.

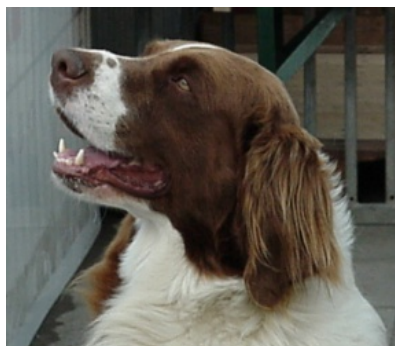
Nospartiet ska vara något kortare än skullpartiet.

Välproportionerat huvud.

Rak nosrygg

och en svängd nosrygg.

Läppar:

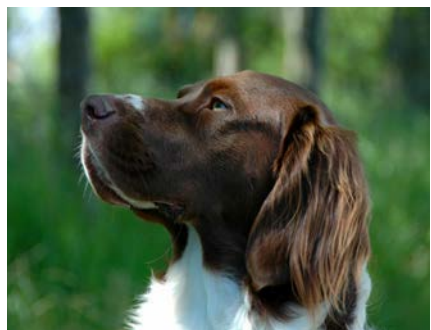
Läpparna skall vara torra, tämligen tunna och bruna.

Bra torra läppar

Läppar som är något mindre torra, men godtagbara.

Läppar som inte är torra.

Käkar/tänder:

Tänderna skall vara starka och sluta väl i ett saxbett.

saxbett

underbett

överbett

Inte bara tändernas position är viktiga. Titta även på premolarernas position i förhållande till varandra. Dessa ska vara placerade som en såg i munnen och inte rakt över varandra. Om de är det beror det oftast på att en av käkarna är för kort.

Kontrollera också premolarerna. Det händer att de växer in i käken. Det är ett gravt fel.

Kind:

Kinderna skall vara måttligt utvecklade och gradvis smalna av mot nospartiet.

Ett utmärkt huvud med bra kinder.

Ögon:

Ögonen skall sitta brett isär och vara placerade så att de sitter skyddade och varken är utstående eller djupt liggande.

De skall vara ovala och måttligt stora.

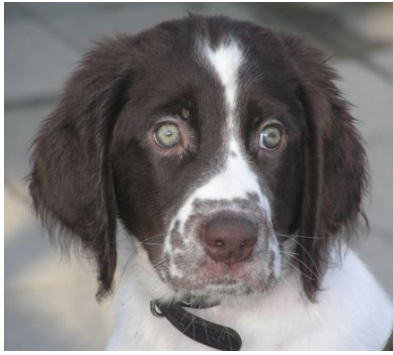
Uttrycket skall vara vänligt och även utstråla jakthundens klokhet.

Ögonfärgen skall helst vara bärnstensfärgad och därför varken för mörk eller ljus ("rovfågelsögon").

Ögonkanterna skall vara åtsmitande.

Fina ögon, med det korrekta uttrycket av både vänlighet och klokhet.

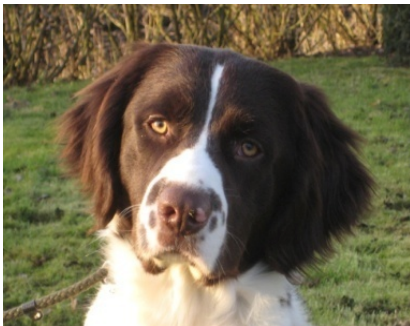
Det här är bara en valp. Ögonen är för runda och lite ljusa. Men var inte för strikt när en valp eller unghund har aningen ljusa ögon. Ögonen behöver tid att mörkna. Ibland tar det upp till fyra fem år innan de har den rätta färgen. (Och ibland får de aldrig rätt färg...)

Bra ögonform och färg.

För ljusa ögon.

Den här hunden sitter i solen. Var medveten om att ögonen ser ljusare ut då.

Öron:

Öronen får inte vara tunga.

De skall vara högt placerade och hänga tätt intill huvudet utan veck. När man för fram öronen skall de nå så långt som till tre fingerbredder från nosspetsen. Öronen skall vara breda vid sin ansättning och ha rundade öronspetsar.

Utsidan av öronen skall vara täckt med ymnig och helst vågig, inte lockig, päls och insidans kant skall vara rikligt befransad. Pälsen på öronspetsarna skall vara kortare.

När hunden är uppmärksam skall öronen dras upp och riktas framåt. Framifrån sett bildar då öronen en triangel med vecket ovanför örats mitt.

Öronen skall vara rörliga och avspegla olika sinnesstämningar.

En drents öron är mycket viktiga och visar på olika sinnesstämningar.

När öronen är uppdragna och framåtriktade ser hunden alert och uppmärksam ut. Det är ett typiskt uttryck för en drentsche patrijshond.

Samma hund kan se trött och avvaktande ut om den har sina öron bakåt och längre ner.

Påkalla därför hundens uppmärksamhet för att få det rätta uttrycket.

Här är samma hund, först med öronen lågt och sedan med öronen uppdragna.

Bra öronlängd: När vi lägger örat till nosen är det ungefär tre fingerbredder kvar till nosspetsen.

Dra inte för hårt i örat. Det är bara en indikation. För långa öron kan bli skadade när hunden arbetar.

För stora öron.

Det här är en ung hund och han måste växa till sig för att få de rätta proportionerna, men vid denna tidpunkt är hans öron för stora.

För små öron.

De har inte heller den rätta behåringen och ni kan se att han saknar en drents rätta uttryck. Den här bilden visar på öronens vikt för ett korrekt uttryck.

Bra öronplacering

För hög placering

För låg placering

Hals

Halsen skall vara kraftfull, medellång och utan avbrott bilda en mjuk linje mellan huvud och kropp.

Det är inte önskvärt med lång hals som ser elegant ut och saknar kraft.

För att kunna hämta in viltet bör en drentsche patrijshond ha en stark hals; inte lång och elegant.

Halsen ska vara tillräckligt lång för att fånga viltet, lyfta det och bära det, utan att det stör hundens rörelser.

Om halsen är för kort är det ofta ett tecken på att framstället är placerat för långt fram.

Här är skulderbladen placerade för långt fram. Det får halsen att se kort ut.

Den här hunden är lite för elegant och har en lång hals. Den är inte kraftig nog för att till exempel bära en stor hare en längre stund.

Bra hals

Kort hals

Lång hals

För mycket dubbelhaka --- det stör helheten och kan förstöra viltet under arbetet eller leda till att hunden skadar sig lättare när den springer genom svår terräng.

Kropp

Överlinje:

Överlinjen skall bilda en mjuk linje från manken till svansen.

Överlinjen ska vara en mjuk linje utan starka kurvor, men uttrycket "mjuk" är inte tillräckligt beskrivande. Hunden kan ha en mjuk överlinje men ändå vara överbyggd eller ha en svankande överlinje.

Överlinjen ska vara stark, ryggen rak och länden kraftig och muskulös. Det är mycket viktigt så att den kraft hunden skapar bak överförs till frampartiet, hunden rör sig trots allt framåt!

Länden är som en bro, eller länk, mellan ryggen och hundens bakparti. Länken utgörs av de starka musklerna och den trapetsoida formen av ländryggen.

Manken:

Manken skall vara kraftfullt och inte placerad för långt fram.

Rygg:

Ryggen skall vara stark och plan. Den skall vara av medellängd och inte för kort, och tillsammans med de välvinklade fram- och bakställen ge intryck av att vara något långsträckt.

För att överföra kraften rätt måste ryggen vara rak och stark.

Utmärkt överlinje

Överbyggd, bakdelen är högre än fram.

Ländparti : Ländpartiet skall vara starkt musklat.

Kors : Korset skall vara brett, långt och något sluttande.

Ländpartiet ska vara starkt och väl musklat för att kunna transportera kraften från bakpartiet till frambartiet.

Utmärkt ländparti och kors.

Var uppmärksam på höftbenet. En drentsche patrijshond står gärna med benen in under kroppen.

De rättar till det när de rör sig.

Bröstkorg:

Bröstkorgen skall vara djup, nå till armbågarna och vara tämligen bred fram.

Frambenen får inte hämmas av alltför välvda främre revben.

Bröstkorgen skall vara lång med väl utvecklade och väl välvda bakre revben.

Revbenen får vara varken flata eller tunnformade.

Hos unga hundar, eller hundar med branta vinklar, hamnar armbågarna lägre än bröstkorgen. Hos hundar med kortare skulderblad kan armbågarna hamna högre än undersidan av bröstkorgen. Det är viktigt att armbågarna är nära bröstkorgen. På så vis får hunden vinnande rörelser utan att slösa energi.

Här är armbågarna inte nära bröstkorgen än. Man ser det ofta hos unga hundar. Bröstkorgen behöver tid att utvecklas.

Det här framstället är placerat för långt fram. Armbågarna är inte nära kroppen. Den här hunden kan aldrig få bra rörelser. Den har inte bara problem fram, utan de är orsakade av ytterligare problem i bakpartiet.

Revbenen avsmalnar gradvis och ska inte vara för rundade eller för flata. Välformade revben ger rum åt hjärta och lungor att utvecklas rätt. Det ger en uthållig hund.

Rätt formade
revben

För flata

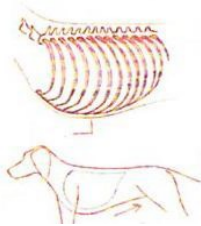
För runda

Om revbenen är för runda kommer utrymmet i bålen inte att utnyttjas optimalt och hjärta och lungor får inte den plats de behöver. De påverkar också rörelserna. För flata revben gör mmet i bröstet mindre.

Korrekt bröstorg och väl utvecklade revben

Underlinje och buk : Underlinjen skall endast vara svagt uppdragen.

Det är bröstbenet som styr underlinjens konstruktion. Hos unga hundar kan underlinjen få vara något för uppdragen om den uppåtgående linjen startar efter ett bröstben som är tillräckligt långt.

Hundens allmäntillstånd påverkar även underlinjen. Dräktiga tikar och hundar som är överviktiga kan ha en platt underlinje.

Bra underlinje

För uppdragen underlinje.

Svans

Svansen skall bäras som en fortsättning på överlinjen och nå nästan till hasen.

I rörelse bärs svansen närmast horisontellt med spetsen i en svag båge uppåt.

Svansen får aldrig bäras böjd över ryggen.

Fanan skall vara riklig runt om utom vid svansroten och avta mot svansspetsen.

Hunden som visas har en svans av korrekt längd.

Här ser vi två bilder på korrekt buren svans. En i stillastående, och en i rörelse.

När hunden står still ska den bära sin svans till hälften hängande och resten i en svag båge uppåt.

Allför högt ansatt svans.

Denna svans är böjd över ryggen
Så vill vi inte ha det.

Pälsen ska inte vara lockig eller vågig på svansen, och inte fjäderlik utan buskig.

Framställ

Helhet:

Framstället ska vara väl underställt kroppen med armbågarna placerade nära kroppen.

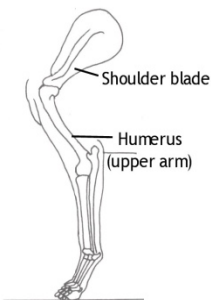
Skulderblad:

Skulderbladen skall vara långa, sluttande och väl tillbakalagda. De skall ligga väl an mot kroppen.

Överarm:

Överarmarna skall vara sluttande och väl vinklade mot skulderbladen. Överarmen skall vara något kortare än skulderbladet.

Skulderbladen och överarmarna ska vara av samma eller nästan samma längd. Underarmarna ska vara något kortare, och väl vinklade mot varandra.

Känn på dessa ben och var de slutar för att bedöma längd och vinklar.

Var försiktig när du mäter underarmen och var den slutar. Det är inte toppen på armbågen som är slutpunkten, utan ett litet hål som är lite under armbågen.

Bra front,

För smal front

För bred front

Armbåge :

Armbågarna skall ligga tätt intill kroppen.

Armbågar nära bröstkorgen.

Här är inte armbågarna nära
bröstkorgen än.
Vi ser det ofta på unga hundar.
Bröstkorgen behöver tid att
utvecklas.

Ibland ser man framben som är placerade alldeles för långt fram. Halsen ser kort ut och benen är inte placerade korrekt under kroppen.

Underarm :

Frambenen skall vara raka och parallella med kraftig benstomme.

Handlov :

Handlovarna skall vara starka.

Mellanhand :

Mellanhänderna skall kraftfulla och svagt sluttande.

Framtassar :

Framtassarna skall vara runda eller ovala med tätt slutna, välvda och starka tår med robusta trampdynor. Framtassarna skall varken vara inåt- eller utåtriktade.

Tassarna ska vara mer ovala än runda.

Mellanhänderna ska vara något sluttande så att hunden kan absorbera stötar under rörelse. En mellanhand som är för rak kan inte fjädra och därmed motverka stötar. Ibland när mellanhanden är för rak kan påfrestningen bli för stor och tassarna lätt böjas. Vi säger då att de kottar över.

Bra tassar

Svaga tassar

Överkottad

Inte bara problem i bakpartiet, utan ta även en titt på hans svaga framtassar.

Bakställ

Helhet:

Bakstället skall vara väl utvecklat, brett och väl musklat. Sett bakifrån skall bakbenen vara raka och parallella med en kraftig benstomme.

Lår :

Låren skall vara breda och musklade. De skall bilda en god vinkel med underbenen.

Det är bakstället som ger rörelserna kraft. Ett viktigt ben i sammanhanget är höftbenet. Det påverkar andra bens position och är avgörande för hundens rörelser. Vi måste vara observanta på alltför sluttande höftben, ett sådant kan inte skapa kraft nog. Vi ser ibland att en hund med alltför sluttande höftben gärna står med benen indragna under kroppen.

Knäled:

Knäledsvinkeln skall vara måttlig.

Underben:

Underbenen skall vara lika långa som lårbenen.

Has/hasled:

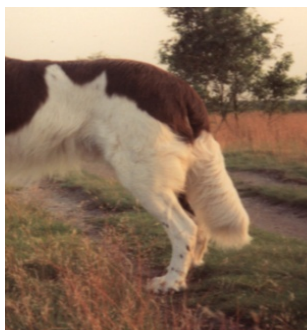
Hasorna skall vara lågt placerade.

Mellanfot:

Mellanfötterna skall vara korta och varken utåt- eller inåtvridna.

Baktassar :

Baktassarna skall vara runda eller ovala med tätt slutna, välvda och starka tår med robusta trampdynor. Baktassarna skall varken vara inåt- eller utåtriktade.

Korrekt bakställ

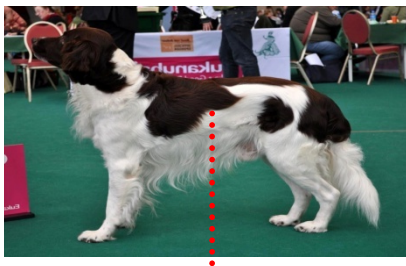

Dåligt vinklat bakställ

Vid ett korrekt bakställ kan man rita en lodrät linje från sittbensknölen till marken. Den måste sluta på mellanfoten. (se den röda linjen)

Välvinklad

För brant höftben med indragna ben.

Man ser ofta drentsche patrijshond med för branta höftben som drar in benen under sig när de står. Ibland rättar de till det när de rör sig. Men om de inte gör det, kan de inte få kraft i rörelserna.

Bakbenen ska vara placerade rakt under höfterna och parallella.

En dreutsche patrijshond placerar gärna sina baktassar en bit fram under kroppen. Kontrollera att hunden inte är hastrång eller har utåtvridna hasor.

Rörelser

Rörelserna skall vara vägvinnande och balanserade med bra påskjut bak.

Hunden skall varken röra sig trångt eller brett i trav och inte svänga eller kränga åt sidorna. Varken armbågarna eller hasorna får vridas in- eller utåt.

När hastigheten ökar tenderar tassarna att placeras närmare varandra mot mittlinjen, så kallad single tracking.

Rörelserna är mycket viktiga. När en hund är balanserat byggd, blir hans rörelser balanserade. Om det finns fel i konstruktionen, ser man det i rörelserna. Ibland, när du missar något vid den första bedömningen, ser du det när hunden rör sig.

Och när hundens rörelser följer rasstandarderna ser det ut så här

Hud

Hud:

Huden skall vara stram utan veck eller rynkor.

Päls

PÄLSSTRUKTUR :

Pälsen skall vara tät och täcka hela kroppen.

Den skall inte vara lockig utan mer en rak päls med en vattentålig underull.

Pälsen är egentligen inte lång, men ger intryck av det eftersom det finns längre päls här och var på hunden. På halsen och i bringan skall pälsen vara längre. Öronbasen och de yttre hörnen av öronen skall vara täckta med lång och helst vågig men inte lockig päls. På öronspetsarna skall pälsen vara kort men på öronens innerkanter ska den vara befransad.

På ryggens bakre del till svansroten skall pälsen helst vara vågig. Utom vid roten skall svansen på alla sidor vara rikligt täckt med lång päls som gradvis blir kortare mot svansspetsen.

Baksidan av fram- och bakbenen och lårens baksidor skall vara befransade. På tassarna skall det finnas päls mellan tårna.

En bra päls skyddar hunden när den springer genom markerna eller simmar i vattnet. En alltför lång päls kommer att störa hunden under dess arbete, en päls utan underull håller inte hunden varm i kallt vatten.

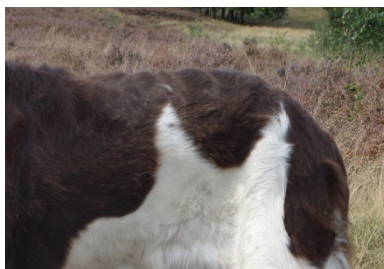
Befransningen gör att pälsen ser längre ut än vad den egentligen är.
Här syns bra päls för hane och tik.

Lite för kort päls

Att kastrera hundar (hanar och tikar) har en negativ påverkan på pälsen. Den blir längre, flygigare och trasslar lättare.

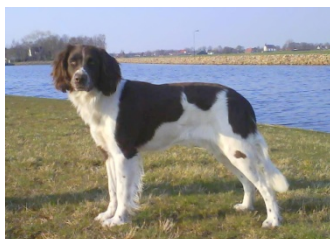
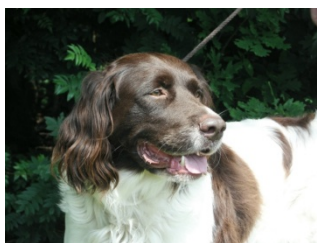
Några lockar vid korset är inte ett fel; detta är ofta de bästa pälsarna.

Det här är för lockigt

Den här pälsen är för silkeslen och lång.

Öronen, baksidan av fram- och bakbenen, samt lärens baksidor är befransade.

Färg:

Vit med leverbruna fläckar, med eller utan prickar.

Skimmel, en blandning av bruna och vita hår över hela kroppen, är inte tillåtet.

Mantel är mindre önskvärt.

Öronen skall vara bruna liksom pälsen runt ögonen.

En drentsche patrijshonds färg är i huvudsak vit med bruna fläckar.

Det är tillåtet enligt rasstandarden att en drent har lite fläckar, men den får inte ha skimmel över hela kroppen, som en kleiner münsterländer. Det finns hundar som har övervägande vitt eller brunt, liksom hundar som har

helbruna huvuden och bara en liten brun fläck vid svansroten (eller inget brunt där alls). Nästan helt vita hundar är tillåtna. En hund med mantel är mindre önskvärd, men inte diskvalificerande.

En blås är vacker, men ett helbrunt huvud är också tillåtet och typiskt för rasen.

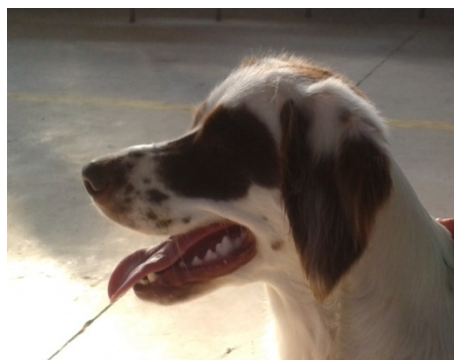
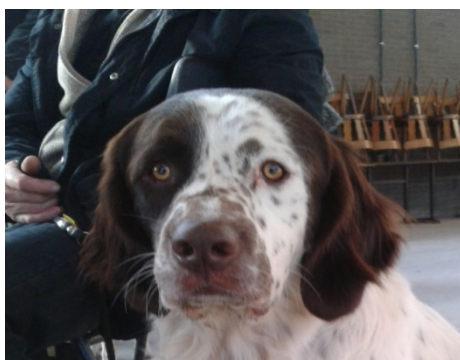

Konstigt, men tillåtet

En liten vit fläck är okej.

Dessa teckningar är inte tillåtna. En drent måste ha brunt runt båda ögon och får inte ha vita fält på öronen.

Ibland dyker det upp tricolor i rasen. Det är inte tillåtet enligt rasstandarden. Tricolor (tan) kan förekomma på benen, insidan av öronen, över ögonen och/eller under svansen. Dessa teckningar är inte tillåtna.

Storlek/vikt

Mankhöjd:

Hanhund: 58–63 cm

Tik: 55–60 cm

För en välproportionerlig hund är det acceptabelt med några få cm högre mankhöjd.

Storleken mäts från marken till manken (högsta punkten på skulderbladet, precis bakom halsen).

Vikt:

Hanhund: 30–35 kg

Tik: 25–31 kg

Den största skillnaden mellan den tidigare och den nuvarande rasstandarderna från 2016 är att det i den nya finns en lista på fel, allvarliga fel och diskvalificerande fel.

Fel

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse och dess påverkan på hundens hälsa och välbefinnande samt förmåga att utföra sitt traditionella arbete.

- *Runda ögon.*
- *Tunga läppar tillsammans med eller utan för mycket halsskinn.*
- *Öron vikta där öronmusslan syns.*
- *Lockig päls på öron eller rygg.*
- *Färgteckning med mantel.*

Allvarliga fel

- *Nosrygg som är konvex eller konkav.*
- *Skimmelteckning över hela kroppen.*
- *Smal eller grund bröstorg.*
- *Alltför elegant utseende.*
- *Raka eller mycket svaga mellanhänder.*
- *Lågställd.*

Diskvalificerande fel

- *Aggressiv eller extremt skygg.*
- *Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter.*
- *Otypisk.*
- *Vitt eller delvis vitt öra.*
- *Vita markeringar runt ena eller båda ögonen.*
- *Över- eller underbett.*

Nota bene

Endast funktionellt och kliniskt friska hundar med rastypisk konstruktion skall användas till avel.

Testiklar

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

